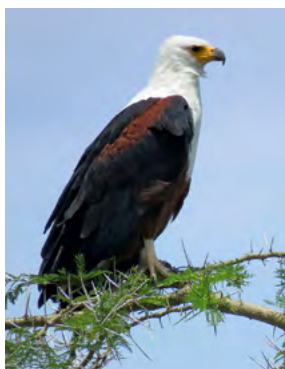

MLADI ORNITOLOGI RAZISKOVALI UGANDO

Pogled na
**JEZERO
BUNYONYI**
foto: Tilen Basle

AFRIŠKI JEZEREČ

(*Haliaeetus vocifer*) je bil pogost spremljevalec ob naravnem kanalu Kazinga, ki povezuje jezero Edward in George blizu Narodnega parka Queen Elizabeth.

foto: Mitja Denac

Naš **BAZNI TABOR** na Ronaldovem posestvu ob jezeru Bunyonyi, ki je bil izhodišče za vsa raziskovanja

foto: Tilen Basle

Avgustovsko potovanje v Ugando je bilo tretje srečanje projektnih partnerjev Erasmus+ projekta Never Lose Your Soul. Pred tem smo se partnerji iz Slovenije (II. gimnazija Maribor, CEZAM, DOPPS), Romunije (Gimnazija Hirleu) in Ugande (srednja šola na jezeru Bunyonyi) zbrali v Mariboru in Trentu, da bi sledili ciljem projekta; iskanje rešitev za izboljšanje demografskih trendov v območjih varovane narave, kjer se vse partnerske države srečujemo s problemom izseljevanja mladih izobraženih ljudi. Na jezeru Bunyonyi v jugozahodni Ugandi smo se tokrat s serijo delavnic s situacijo v Ugandi soočili kar sami. Ornitologi smo si zadali cilj raziskati tamkajšnjo združbo ptic in zaznati glavne okoljske in naravovarstvene težave. Vendar smo odkrili mnogo več!

Tilen Basle,
varstveni ornitolog DOPPS

»Ob prihodu na jezero Bunyonyi smo šotore postavljali sredi trde teme in sploh nismo vedeli, kam smo

prišli. Zjutraj smo zato nekoliko prestrašeno, vendar radovedno kukali iz šotorov. Medtem ko so nekateri še mesili testo za jutranje kruhke, so drugi že popisali ptice v okolici Ronaldovega tabora. Raziskovalna vnaša je bila tako velika, da je bilo mlade prav prisrčno opazovati. Nemogoče jim je bilo zameriti, tudi ko so zatavali med grmovje, kjer bojda kraljuje lev. Po potu, ki je obilil tamkajšnjega rangerja, bi mu to celo verjel. Čeprav smo vsi želeli tamkajšnjim prijateljem nekako pomagati, smo v dani situaciji najbolje spoznali samega sebe in se kritično zazrli v družbo, v kateri živimo. Če bi mi kdo rekel, da je po dveh tednih Ugande ostal ravnodušen, bi ga označil za lažnivca.«

Rok Lobnik,
dijak II. gimnazije Maribor,
prostovoljec DOPPS

»Naša neučakanost po »lajferjih« se je v bistvu z obalno čapljo in lepim številom oaznih grlic začela v Katarju in v Ugandi eksponentno narasla, ko smo komaj ob prihodu iz letala že popisali skoraj celotno letališče Entebbe. Tudi med vožnjo smo si pogosto izbrili prostor ob oknu, Tilnov »afriški Collins« pa je bil ves čas na poti z enega konca avtobusa na drugega. Vsekakor ne smem pozabiti omeniti tudi narodnih parkov, ki smo jih tam obiskali. Pa ne le zaradi velike biotske raznovrstnosti, temveč že zaradi samega občutka biti v deževnem gozdu ali savani. Pa vendar ni le narava tista, ki smo ji posvetili svojo pozornost. Spoznavanje tamkajšnjega življenja in kulture, na primer spremljanje obreda krsta otrok in obisk pigmejske vasi, so na nas pustile velik pečat, tako s pozitivne kot tudi negativne strani.»

Mitja Denac,
dijak gimnazije Vič,
prostovoljec DOPPS

»Afrika. Druga največja celina na svetu in eden izmed najmanj razvitih predelov na njem. Za nekatere raj, spet za druge kraj, na katerega se ne bi več vrnili nikoli v življenju. Sam se po letošnji odpravi prav gotovo uvrščam v prvo skupino ljudi, ki med šolo sanjarijo o jezeru Bunyonyi, sproščenem preživljanju dneva za dnevom ter spanju v šotoru skupaj s svojim dekletom ter nekaj gosenicami, zadovoljnimi ob dejstvu, da so ti v prstih rok in nog pustile nekaj svojih bodic. V še tako poklapanih trenutkih se z užitkom spomnim vseh prijetnih trenutkov s kolegi (Ronaldom, Timothyjem, Josephom in Jamesom) ter voženj z Amosom, ko smo bili zaradi ležečih policajev kdaj bliže strehi avtobusa kot sedežem. Naj dočakam še takšno starost – tega ne bom nikoli pozabil!«

Matija Medved Mlakar,
dijak gimnazije Vič,
prostovoljec DOPPS

»V zadnjem času, ko našo severnjaško grudo težijo megla, na videz celodnevna noč in gost oblačni premaz, naše duše pa študijske obveznosti, se vse prerad spomnim bajnih dni, ki sem jih v neprekosljivi

PAVJI ŽERJAV (*Balearica regulorum*) prebiva v vzhodni Afriki in je kot nacionalna ptica Ugande upodobljena tudi na zastavi.
foto: Tilen Basle

družbi preživel v okolici ekvatorialnega obročja na vzhodu Afrike. Spominjam se prijetnih večernih posedanj ob ognju, ko smo si z vrstniki iz Ugande izmenjevali zgodbe iz naših tako različnih dežel, spominjam se skupinskih "tušev" na jezerskem obrežju, prenašanja hektolitrov zelene jezerske vode do hiše za tiste manj fleksibilne, borbe za polnjenje fotoaparatorov ter še premnogih drugih prigod. Zdaj, ko so nas premnoge selivke zapustile, silno rad pomislim tudi na bujno paletu popolnoma nepoznatih ptic, ki smo jih imeli v Ugandi priložnost spoznati, ter na povsem drugačna življenjska okolja, v katerih so nas presenečala nova in nova nenavadna bitja, od Rokovih žab in meni ljubih tropskih netopirjev do nekoliko bolj komercialnih

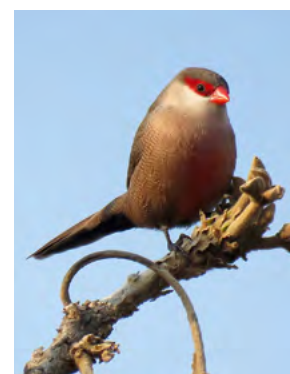
levov in povodnih konj. Neredko si tudi ogledam malo morje ptičjih fotografij, ki smo jih tam hlastno poželi, ali pa se zastrmim v satelitski posnetek gore Rwenzori, v katere vrh smo ob odhodu tako hrepenče strmeli. Pomislim, čeprav prereditko, tudi na pretresljive utrinke iz vsakdanjega življenja, ki je tam tako drugačno in oddaljeno od naših oči. Mislim, da je bila izmenjava tako za nas kot za dijake iz Ugande nepozabno doživetje in se nas je v marsičem dotaknila ter nam zapustila kopico spominov in neugasljivo željo, da bi se v te odročne kraje skupaj odpravili še kdaj.«

Nejc Poljanec,
dijak Konservatorija za glasbo
in balet Ljubljana,
prostovoljec DOPPS

“Rad se spominjam vseh pohodov, voženj s čolnom, neverjetne biotske pestrosti in čudovitih ljudi, občutka svobode ob pogledu na neskončni pragozd, mogočni Rwenzori ali pa ob misli na to, da večina prebivalstva nima osebnega dokumenta, kaj šele pametnega telefona z dovoljenim načinom zaznavanja lokacije. Resnici na ljubo pa bi bilo verjetno nekatere vtise bolje kar pozabiti. Pomembno je, da v naših srcih in mislih ostanejo slike propadajoče pigmejske vasi in občutek tesnobe in nemoči ob zavedanju, da so ti ljudje že desetletja brez domovanja (odkar so oblasti ves tamkajšnji pragozd izsekale). Zdi se mi prav, da nas ta spoznanja ne puščajo brezbriznih.”

Kolegi iz BirdLife Uganda so nas prijazno popeljali po gozdnem rezervatu Echuya.
foto: Tilen Basle

REČNA ASTRILDA (*Estrilda astrild*) je bila ena izmed mnogih pisanih ptic v okolici jezera Bunyonyi.
foto: Mitja Denac

Pigmejsko pleme danes živi v nedomačem okolju. Pred desetletji so jih izgnali iz pragozda, ki so ga kratko malo posekali.
foto: Tilen Basle

